

MOISÈS BROGGI INAUGURA LA LÍNIA DE LLIBRES EN CATALÀ, ORIGINALS I TRADUÏTS, DEL GRUP ZETA

Moisès Broggi, des de la seva saviesa, indica a les noves generacions els problemes del present i els errors del passat. Edicions B inaugura la línia de llibres en català amb *Sobre el camí de la vida*, de Moisès Broggi. El Grup Zeta engega una ambiciosa aposta, amb títols de rellevància, com *Al país del nívol blanc*, de Sarah Lark, una de les sorpreses de la temporada, i *La devoció del sospitós X*, de Keigo Higashino, novel·la negra que ha venut més de dos milions d'exemplars al Japó. Considerat el Larsson japonès, el novel·lista recrea un Tòquio melangiós desconegut pel lector occidental.



Moisès Broggi

ELS POEMES DE FRANÇOIS VILLON, MUSICATS PER VÍCTOR OBIOLS, AMB PÉPA ARENÓS I JAUME COMAS

Villon, les balades, un espectacle dirigit i musicat per Víctor Obiols a partir dels poemes de François Villon (1431-1463), un dels poetes més importants del segle XV francès, es podrà veure al Teatre del Raval de Barcelona del 15 al 25 de setembre. Són poemes d'una sinceritat colpidora i una subjectivitat fora dels canons literaris de la seva època. Els textos han estat traduïts per Feliu Formosa i Andreu Subirats. Dos intèrprets a l'escenari, Pepa Arenós i Jaume Comas. Amb els músics Víctor Bocanegra (piano i veu), Joe Lewis (baix elèctric) i Pere Foved (bateria i percussions).

EL TEATRE FÍSIC CENTRA EL MIM DE SUECA



Al fons, Abel Guarinos, director del MIM, a la presentació d'enguany.

La trobada anual amb el teatre sense paraules, tant si és de sala com de carrer, arriba a la 22a edició: és la Mostra Internacional de Mim de Sueca ("el MIM", en l'accepció popular), es duu a terme entre el 14 i el 18 de setembre i enguany se centra en "el teatre gestual de repertori". S'hi han programat quinze espectacles de les més diverses modalitats: des del mim clàssic a la dansa, del teatre visual i d'objectes a l'acrobàcia o el circ. Hi haurà, per exemple, l'estrena al país Valencià de *Persèfone, variacions mortals*, la mirada poètica i humorística de Comediants sobre la mort; l'estrena absoluta de *¡Muu2!*, la versió revisada i actualitzada de l'obra amb la qual Yllana va irrompre a l'escena de l'humor gestual; la recuperació de l'emblemàtic espectacle *El dolçainer de Tales*, de Xarxa Teatre; la darrera creació dels suecans Maduixa Teatre (*Consonant*); o la poètica crítica del circ de Patrícia Pardo, a *Comissura*. Per exemple. A més de les exposicions, la música, l'Off MIM o la classe magistral del ballari i coreògraf Ramon Oller. Tota la informació, a www.mimsueca.com.



Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Lluc

S'abracen Alacant i Mallorca cada any. Com a bones germanes s'enllacen amb una força i un vincle secular cada 12 de setembre; igual que les serralades ibèriques, pel Montgó, es perllonguen per sota la nostra mar i rebrollen, transfigurades en Pitiüses i Balears, amonollades en una permanent lligassa, una eterna juntura; s'estimen! Mallorca glorifica la Mare de Déu de Lluc a l'antic *lucus*, lloc diví del bosc sagrat ("Lluc per Mallorca és encara/ lo sant racó de la llar:/ i dins de la llar de sa mare:/ Quin cor no es logra escalfar?"). A Alacant

li celebren al mateix temps les festes més antigues de la ciutat, les del Raval Roig.

El Raval Roig, davant la platja del Postiguat i als estreps de la muntanya del Benacantil, fou un bell barri mariner a extramurs. Des de la conquesta, en tan privilegiada talaia, s'hi establí la casa dels templers, que introduïren el culte a la màgica Verge del Lluc, una devoció ben aparellada amb els misteriosos frares soldat (la imatge original va vestida amb hàbit de templer); ací protectora de la gent de la mar. Aquell convent fou ocupat el 1585 pels augustinians, que van introduir el culte –com a la ciutat de València– a la Mare de Déu dels Socors.

El roig barri, amb l'especulació del turisme de la tirania, perdé el perfil de cases baixes i encisadores i cedí l'espai a edificacions prepotents i despersonalitzadores. Fins i tot, beneït per l'alcalde feixista, falangista, per a assassinar la identitat alacantina, el 1960, el temple



Ermita de la Mare de Déu del Socors, al Raval Roig d'Alacant.

potser més antic i popular d'Alacant el va assolar la promotora Yoraco per tal de construir-hi un corpulent garatge de gris formigó. Ben identificada. Malgrat tot, cada setembre, la *Morena de Lluc* la porten en processó pel carrers del raval. Renaix la memòria: "De Mallorca ací arribà/ la Mare de Déu de Lluc./ Sense dur-la ningun buc,/ a soles la mar creuà."